

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejeman velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja tristopna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvemši nedelje in praznike, ob 1/2 6. uri popoldne.

Štev. 240.

V Ljubljani, v petek 21. oktobra 1887.

Letnik XV.

Iz državnega zbora.

Z Dunaja, 20. oktobra.

Politično obnebjje

se še ni razvedrilo. Ministri večini državnega zbora še niso naznanili svojih sklepov, zato se tudi desnica še ni odločila, kako in kaj. Liberalni listi sicer redno poročajo o političnem stanju, ali zanesljivega ne vedo nič povedati. „N. Fr. Presse“ piše, da je bil včeraj ministerski sovět, danes pa je bil dr. Rieger poklican k cesarju. Kaj so sklenili ministri, bode eksekutivni komité še le zvedel, dr. Rieger pa tudi ne bode na veliki zvon obesil, kar so mu cesar rekli. Gotovo pa te prilike ni opustil, da ne bi bil cesarju razložil jako kritičnega in kočljivega položaja na Češkem, kjer čedalje huje vré in je poslanec skoraj nemogoče iti domov, predno za trdno ne vedo, kako in kaj. Tudi vladi ne more biti vse eno, ali na Češkem gospodarijo Mlado- ali Staročehi. To se je očitvidno pokazalo pri današnji seji. Pri razpravi o začasnem pobiranju davkov poprijel je mladočeški poslanec dr. Vašatty besedo in v imenu svojih tovarišev naznanil, da oni nikakor ne morejo glasovati za dotični predlog. Dr. Gregorec se je v tem vprašanju ločil od svojih ožjih zaveznikov. Oglasil se je namreč za odsekov nasvèt in povdarjal, da bode sicer glasoval za provizorični državni proračun, ker to zahteva državna korist, ali ob enem je hudo grajal ravnanje vladnih organov na spodnjem Štajarskem in zlasti obširno razpravljal zadeve Ptujkega okrajnega zastopa in okrajnega šolskega svéta. Minister Gauč ga je v začetku poslušal veselega lica, ali pozneje sprehajale so ga razne barve in proti koncu se je urno vzdignil in šel k ministerskemu predsedniku, s katerim se je nekaj razgovarjal. Govor Gregorčev Vam pošljem po stenografičnem zapisniku.

Da se vrnem k zadevam na Češkem, naj še povem, da so gledé Kaizlovega odstopa češki poslanci ravno tako sodili, kakor jaz v svojem do-

tičnem dopisu. Tudi potrjuje najnovejša novica s Češkega, da hoče namreč Kaizl zopet kandidirati in osnovati srednjo stranko. Čemu pač ta trud? Ako hoče tako stranko snovati v državnem zboru, bilo bi to odveč; saj jo je že zdavnej ustanovil grof Coronini, in kdor po njej hrepeni, naj se pridruži Coroninijevemu klubu. Dosegel bode seveda ta klub tako malo s Kaizlom, kakor doslej brez njega. Na Češkem pa se mu tudi ne bode posrečilo osnovati take stranke. Nemci je ne marajo, Mladočehi pa še manj; Staročehom pa je Kaizl že dozdej presedal in ga ne marajo več videti v svoji sredi; zato ga njih zaupni volilni odbor ne bode več priporočal za kandidata, ampak bode izbral drugega moža.

Obravnave.

Razun dr. Gregorca in Vašatty-ja govoril je pri državnem proračunu še Tridentinski poslanec Bertolini, potem je bilo začasno pobiranje davkov potrjeno.

Pri zakonu gledé nabiranje vojaških novincev, katerih število ostane nespremenjeno, govoril je poljski poslanec Popovski, potem je bil dotični predlog vsprejet v drugem in tretjem branju.

Na vrsti so bile potem peticije za posebno železnično zvezo med Trstom in Rudolfovo železnico. Tržaški poslanci so podpirali to zvezo in jo priporočali kot neobhodno potrebno za Trst, tudi Rus in še nekaj drugih poslancev se je oglasilo pri tej priliki.

Prihodnja seja bo jutri in se bodo vršile volitve za delegacije. Kranjski poslanci bodo izbrali dr. Poklnkarja, kot namestnika pa Kluna.

Čehi in Nemci.

(Dalje.)

Na Moravskem in Češkem traja še vedno narodnostni prepir; vrh tega pa je še vsaka narodnost

za-se razdeljena: Čehi v Staročehi in Mladočehi, Nemci v „nemške Avstrijce“ in „nemške narodnjake“. In ti domači prepri so ravno tako strastni kakor proti skupnemu nasprotniku. Mladočehi hočejo biti demokrati ter tako sovražijo Nemce kakor nasprotno Čehi „nemški nacijonali“.

Vlada je že sama resno razpravljala to vprašanje, previdni in modri možje so pri mnogih prilikah priporočevali spravo. Tako je dr. L. Rieger 1. avgusta 1883 pisal pismo dr. Schmejkalu, načelniku nemških zaupnih mož v Pragi, ter priporočal spravo. „Najboljše sredstvo“, piše dr. Rieger, „da zagotovimo trajen mir v deželi, je pogodba med obema narodoma. Ta se mora skleniti med strankama, deželni zbor jo mora potrditi ter kot deželno postaviti postaviti pod varstvo krone.“

Dr. Rieger je povabil Nemce, naj pošljejo tri ali pet svojih zastopnikov, ki se bodo z enakim številom Čehov na podlagi obostranskih predlogov posvetovali o postavi narodne enakopravnosti. Nemci so odločno odbili dr. L. v. Riegerjev predlog.

V državnem zboru govoril je dr. Rieger 17. okt. 1885: „Vendar bi morali enkrat pomisliti, da moramo po svojih močeh skrbeti za spravo in harmonijo. In položimo roke na srce ter izprašujmo svojo vest, smo li vsi storili svojo dolžnost v tem oziru?“ Povodom „Sokolove“ slavnosti v Hoteboru v septembru 1885 je dr. Rieger javno obsojeval vedne prepire med Nemci in Čehi ter rekel med drugim: „Tukaj si ne smemo nikoli sami pomagati. Držati se moramo svojih pravic in tem pravicam pridobiti postavno veljavo. Vršile so se krivice, ktere moramo obžalovati. Sovraštvo potrebuje časa, da se poleže; upati smemo, da bo kmalu mir.“

Enako je dr. Rieger letos govoril v „Politiki“, kar je dalo povod tem člankom. Ali trditi smemo, da sovraštvo ne potrebuje le časa, marveč i pravega spoznanja in dobre volje na obeh straneh. Tega pa manjka ravno v nemških krogih na Češkem. Ko je dr. Russ svojim volilem pri-

LISTEK.

Kedaj je g. nadlogar največ prestal.

(Dogodek iz lovskega življenja, zapisal y.)

(Dalje.)

„Luna je sicer svetila prav svetlo, pa smreke in hoje so temno senco razprostirale na okrog, kakor bi bili sami strahovi poleg pota. Zdaj nam skoči nekaj črnega nasproti ter se spenja proti vozu. Strahú zaupijem, bila bi kmalu omedlela, ko bi ne bila spoznala našega Turka. Zalajal je namreč in to tako bolestno, da sem se popolnoma zdramila. In v kakšnem stanu je bil! Ves moker, od mraza se tresel, po vsem životu držala se ga je črna mlakuža. Hlapcu ukažem, naj ustavi. Kličemo: Janko! Janko! pa nobenega odgovora. Dospemo blizo močvirja. Pes skoči naprej, teče nekaj korakov, ustavi se in pogleduje nazaj, ali mu sledimo. Voz šel je počasi za nami po cesti, da bi se ne zgrešili, ali pozneje brez potrebe ne iskali.“

Zdaj poprimo besedo zopet g. nadlogar. „Zapustil sem voz ter se počasi približal močvirju. Turko je kmalu obstal. To je znamenje za lovca: pazi, tu blizo je divjačina. Ko nekoliko opazujem, res zagledam sredi dolzega bičja zvedavo pogledovati eno

raco. Petelin bil je že prej napet, urno puško na lice, sprožim in debela raca se prevrne in znak obleži. Drugih pet odleti, ter se komaj dvesto korakov od mene vsede zopet na tla. Eno raco sem tako že imel, lovska strast me poprime. Zakaj bi še onih ktere ne prinesel domu? Res se mi pozneje posreči še dve ustreliti. Dovolj je za danes, mislim si, mračiti se je že začelo, sedaj se ne vidi in ne zadene več tako dobro. Vendar sem pa še dvocevko z nova nabil, da bi bil tako za vsak slučaj pripravljen. Zašel sem bil že precej daleč v močvirje, vdiral sem se do členkov, pa kaj to briga lovca, ki ima že nekaj plena, da se lahko skaže doma.

Noč je bila že nastopila, luna je sicer svetila, pa tako slabo, da se ni dalo natanko razločiti, in iz močvirja se je vzdigovala tanka meglica. Počasi in oprezno korakam nazaj. Toda kaj je to? Nad mano plapolá kakih osem rac kar skupaj proti globoki vodi. Naglo se sklonim v gosto bičevje. Saj bi ne škodovalo, ako tudi teh ktero dobim. Začnem jih posnemati, da jih tako privabim blizo sebe. Res v polukrogu poletavajo, prvi pot še bolj daleč, vendar se mi čedalje bolj bližajo. Komaj štirideset korakov sedaj leté nad menoj. Priložnost je preveč zapeljiva. Vzdignem puško in kar dvakrat zapored ustrelim. Prva raca pade tik mene, druga je bila premalo za-

deta. Pomaga si naprej, pa vendar okoli petdeset korakov od mene cepne v lužo. Pokličem Turka, naj jo gre iskat, pa se daleč ne upa. Vdira se mu, odskoči nazaj in se mi dobrika, naj ne bom hud, ker povelja izpolniti ne more. No, si mishm, če se ti ne upaš, bom pa jaz poskusil. Pustim je pa le ne.

Grem naprej, pa čedalje bolj se vdiram. Komaj dvajset korakov imam še do tje, kjer je morala obtičati. Tu je bil mal prekop. Na drugi strani so tako lepe zlatice rastle in cvetele. Poskočim na prvo grudo čez prekop, pa vdrl sem se skoraj do kolena. Hitro si pomagam, poskočim na druge zlatice misleč, tu dobim bolj trda tla. Pa varal sem se. Še enkrat se mi posreči izkibacati se iz močvirja. Storim dolg korak, pa sedaj se vdere mi pol života v mlakužo. Hočem nogo potegniti iz blata, pa ne gre. Pomagam si z rokama, pa nič ne izdâ; kakor bi imel svinec na nogah, vdiram se počasi vedno globokeje.“

Tu si g. nadlogar malo oddahne in krepko potegne iz kozarca; njegova gospa si zakrije obraz. Nobeden izmed nas si pa ne upa s kakim vprašanjem pripovedovalca motiti.

„Čedalje bolj sem se pogrezoval v močvirje. Sklonil sem se naprej, da bi tako zlezal na površje, vlečem se nazaj, pa nič ne pomaga; maham z rokama na desno in levo, pa nič ne koristi.

poročal zmernost in sporazumljenost, napali so ga takoj nemški časnikarji ter izdelovali s tako silo, da je moral utihniti ter potegniti zopet z možmi, ki imajo močna prsa in pesti. Može, kot Herbst, Wolfrum, Banhans in drugi so sicer odločni Nemci, vendar tudi nekoliko pravični drugim narodnostim in ne skrivajo avstrijskega mišljenja. Severo-češki tevtoni pa so jih pregnali iz njihovih volilnih okrajev ter jih politično ohladili.

Narodnostna „furijska“ razgraja najbolj na severnem Češkem ter vse podira, kar se ji ne ukloni. Nemški fanatiki pa iščejo tudi v inozemstvu raznih prilik, da pri telovadnih in pevskih društvih tožijo o zatiranju Nemcev, o pristranski vladi in kličejo tuje oblasti na pomoč. Sploh pa ti ljudje moralno ubijejo vsacega, kdor kaže le nekaj ljubezni do Avstrije.

Dr. Knotz govoril je nedavno: „Nemško geslo mora biti: „Proč s starimi tradicijami!“ Kajti na podlagi teh tradicij hoteli so Nemci prepričati, da se v Avstriji ne smejo čutiti Nemci, temveč le kot lep in klej.“

Glasilo državnega poslanca Prade-ja piše: „Tudi mi hočemo slogo nemškega naroda v Avstriji, toda na trdni podlagi, in ta podlaga je narodni program, ki se ne ozira vedno na določeno državno misel in svojo vlado-možnost. Narodnostna vzgoja in brezozirni boj z nasprotnikom na političnem in socialnem polju je glavna točka našega programa.“ Začetkom tekočega leta pisal je isti list („Deutsche Volkszeitung“): „Nemško-narodna stranka ne more biti nikoli izključno avstrijska. Za koristi avstrijske države moramo se le tedaj navduševati, ako se popolnoma strinjajo z blagom našega nemškega naroda. Lahko si mislimo, da je v gotovem stadiju razvoja narodnega življenja za drugi stadij primernejša druga državna oblika, da, državna zveza.“ S temi besedami je označen program, katerega razširja znani „spiritus rector“ protiaustrijskih Nemcev, dr. Friedjung. Vsebinsko temu programu je: „Proč s staro šaro državne ideje; parlamentarno naj se zveže Avstrija z nemško državo.“ Ti nemški rogovileži hočejo preiti „na dnevni red“ o Avstriji kot samostojni velesili.

Kaj naj porečemo na to? Ker se na Češkem in Moravskem vedno bolj giblje socialna revolucija, in vedno glasneje prepeva bojni klic „proti gnjili državi“, naj bi merodajni možje obeh strank skrbeli za spravo in mir. (Dalje prih.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 21. oktobra.

Notranje dežele.

Dne 18. oktobra poklical je *cesar grofa Hohenzwarta* k sebi, da mu poroča o sedanjem parlamentarnem stanju.

Čutim predobro, kako se polagoma pogrezujem vedno globokeje. Okoli sebe vidim le močvirni mah in biček, sem pa tje kako zlatice; vse to je pa pre-slabo, da bi se človek poprijel. Pokličem Turka. On si sicer pomaga priti blizu mene, pa ko malo zagazi v močvirje, odskoči nazaj in le krčevito zalaja; njegove oči se svetijo, kakor dve svetli luči, a k meni le noče priti. Toraj nobene pomoči, grem vedno navzdol! Prepričan sem, da me tu čaka počasna smrt. Uboga žena! ubogi moj Karlo, tako zgodaj bosta brez varuha, brez zaslombe! Moj Bog, tako še mlad in tako žalostno umreti! — Zdaj čutim pod nogami nekaj trdega. Vse moči zberem in hočem preskočiti na drugo grudo, kjer so se tri zlatice tako prijazno majale v večerni sapi. Pa bilo je to še huje. Ko si z eno nogo pomagam kvišku, prišla je vsa teža mojega života na drugo nogo. Predobro čutim, kako se nekaj vlomi pod njo. Bila je rahla, trohljiva veja, ki me je še držala, a zdaj pogrezujem se zopet globokeje. Črna mlakuža obdaja me od vseh strani, le še roki in glava so proste. Kako mi prsi tišči skupaj, da mi kar dihati ne pusti, v glavo prihaja neznosna vročina, noge so popolnoma mrzle, skoraj ne čutim jih več. Spomin in pamet me zapuščata, pred očmi se mi temni, zdí se mi, kakor bi luna, zvezde in vse okoli mene se vrtilo. Zaprem oči. A ko zopet spregledam, plešejo bičevje in tri zlatice pred menoj. Z Bogom žena! srečno Karlo! vskliknem nehoté.“ (Konec prih.)

V *parlamentarni komisiji* izjavil se je grof Hohenwart, da je razpor med večino in vlado neodvračljiv, ako bi hotela vlada natančno izvršiti naučnega ministra naredbes. Grof Taaffe mu je na to odgovoril, da dobro vé, ako ga zapusté Čehi, ostati tudi njemu ni mogoče več v službi.

Ogerski finančni minister Tisza predložil bo jutri državnemu zboru proračun, ob enem pa tudi pojasnilo in več drugih predlog, ki nameravajo pomnožitev državnih dohodkov.

Vnanje države.

Srbska komisija za presojo finančnega položaja končala je svoje delovanje. Včeraj izročila je finančnemu ministru svoje poročilo. Ker se je treba posvetovati še o mnogih važnih predlogih v navzočnosti kraljevi, preložilo je ministerstvo skupščino do sredi novembra. — Na meji pri Mavrici zbranih je 500 Arnavtov, ki so dne 18. t. m. planili na srbska tla pri Materovi. Tri straže spoprijele so se z njimi ter jih konečno tudi prepedile. Trije srbski vojaki so težko ranjeni; koliko izgub imajo lopovski Arnavti, še ni znano.

Bolgarski knez bival bo dlje časa čez zimo v Ruščuku, kjer se delajo že dotične priprave. Ni res toraj vest, da bo prišel v Bukarešt. — Nekaj dni sém je nenavadno gibanje med izseljenci ob srbski meji. Bolgarska vlada se boji, da bodo planili čez mejo ter vpihali vstajo. Srbska kakor turška in rumunska vlada so zatrdile, da ne bodo trpele nikakoršnih homatij ob mejah svojih proti Bolgariji ter da bodo strogo postopale proti vsakemu nemirnežu. — V vladnih krogih se govori, da metropolit Klementu ni dovolil knez avdijske.

Ruski finančni minister rešiti se hoče iz svojih denarnih zadreg s tem, da bo zemljiščni davek povišal v 27 poglavarstvih srednje in južne Rusije, ker je tukaj zemlja rodovitnejša od ostalih pokrajin. — Vlada kupuje veliko število konj za topničarstvo in konjico.

Nemška predloga o povišanji žitne carine je dodelana ter se bo v kratkem predložila zveznemu sovetu. Čuje se, da se ta predlog ne obračča proti uvožnji avstrijskega, marveč le ruskega žita. — Lipska „diskonto-družba“ ustavila je svoje plačevanje. Finančni svet nemški je zelo vznemirjen, kajti razne banke imajo poleg delnic tega zavoda v znesku 7 milijonov tudi menice v istem znesku, ktere je izdala „diskonto-družba“. Tudi upniki njeni, ki imajo tirjati blizo 10 milijonov od nje, so večinoma Berolinci. Nemška financa ima itak že preveč zavezane roke vsled boja zoper ruske vrednosti; ako se ne-povoljno reši ta kriza in ako postane obćinstvo ne-zaupljivo vsled propada Lipskega zavoda, nastal bo v Berolinu brž ko ne silen „krah“. Z ozirom na ljuti boj zoper ruske papirje reklo bi se potem lahko prav opravičeno, da kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade.

Radikalni člani *francoske* proračunske komisije interpelevali bodo vlado zaradi indo-kitajske unije. Pravijo, da je minister zunanjih zadev Flourens zlorabil službino oblast, ker je izdal v tej zadevi dekret, namesto da bi bil nastopil zakonodajsko pot.

Italijanski v Mesini izhajajoči list „Imparziale“ objavlja z velikimi črkami poziv, naj se sicilijanski mladeniči zberó in naj gredo pomagat ubogim Bolgarom zoper krutega Rusa. To navdušenje je pač nekoliko prezgodno, kajti pri nas na Slovenskem vé pač vsak kmetič, ki le količkaj čita liste, da do danes še ni ruskih vojakov v Bolgariji.

V Nottinghamu zbrali so se dne 18. oktobra člani *angleške* liberalne stranke k zborovanju, katerega so se udeležili tudi Gladstone, Harcourt, Morley in drugi vodje. Gladstone-a pozdravljal je narod navdušeno na poti v Nottingham. Pri shodu je govoril zoper posilno postavbo irsko, ki ni naperjena zoper hudodelstvo, marveč zoper društveno življenje in tiskovno prostost. Vladno postopanje imenoval je s skupnim imenom „impertinence“. Kar se je zgodilo v zadnjem časi na Irskem, bi vlada sama ne bila trpela niti eden trenutek na Angleškem. Ako bo vlada ostala trmoglavno pri svojem dosedanjem vsporedu, postalo jej bo nemogoče vzdržati se na krmilu. Treba je korenitega vladnega predrugečenja, ki se more izvršiti le tedaj, ako bodo postali vsi podložniki angleške krone prosti. — Isti dan bilo je pred Londonskim sodiščem 18 oseb, ktere je redarstvo zaprlo pri zadnjih delavskih nemirih. Nekaj izmed teh obsojenih je bilo na eden do šest mesecev težke ječe. To je bila prva taka obravnava, kteri bo sledilo še mnogo drugih. — Pri teh izgredih zapazili so policijski uradniki med delavci mnogo inozemskih in zlasti nemških socialistov in anarhistov, posebno tudi zloglasnega anarhističnega vodjo Deubenspeika. — Ker je prepovedano razgrajalec zbirati se na Trafalgar-square, shajajo se sedaj v Hydeparku. Predvčerajšnjim govorilo je mnogo socialistov v Hydeparku raz vozove zbrani množici. Redarstvo spoprijelo se je le s posamezniki, toda bojé se, da bo nastal ljut boj prej ali slej. Razburjeni so delavci že toliko, da napadajo mimogrede ljudi s kamenjem.

Rumunski kralj povrnil se je iz Slatine, kjer je bil navzoč pri vojaških vajah prvega vojnega oddelka ter bo takoj odpotoval v Fokšani, kjer imajo svoje vaje drugi, tretji in četrti vojni kor.

Turčija odklonila bo najnovejšo rusko zahtevo, vsaj tako se piše iz Carjegrada v „Times“, naj namreč pozove Koburžana, da zapusti Bolgarijo,

in proglasi neveljavnimi zadnje volitve v sobranje. Razposlala bo novo okrožnico velevladim, v kateri jim bo razjasnila in *utrdila* svojo *dosedanjo* politiko, po kateri noče na nobeden način posredovati v Bolgariji.

Ruskim listom brzojavi se iz Merva, da se je pokazal *afganistanski* prestolonaslednik na afganistansko-ruski meji ter da skuša *tamošnje* bojevite rodove spuntati zoper emira. Firuskali pridružili so se Ejubu kanu. Ubežniki iz Afganistana pravijo, da pripravlja Ejub kan splošno vstajo v provinci Heratu in afganistanskem Turkestanu.

Vsled vojaških vaj italijanskih vojakov pri Arkiku in Otmulu v *Absentiji* misli je Ras Allula, da se pomikajo Italijani proti njemu. Zaradi tega poslal je svojo hčer in dragocenosti v Aduo, z vojniki pa je zapustil svoja stališča ter odpotoval proti Ajletu in Ghiudi. Pozneje pa, ko je uvidel svojo zmoto, zasel je zopet svoje prejšnje mesto. — Neguš je sedaj v Debrataboru. V njegovem generalnem štabu je neki šest ruskih častnikov. V Otmulu razgrajajo hudo kozé.

Iz Tangera se poroča, da je bil *moročanski* sultan pretekli petek že v mošeji, kjer je opravljal svojo molitev, in da se mu je zdravje zdajno zboljšalo. Koliko pa so verjetne vse take vesti, kaže nam sporočilo z druge strani, ki ravno nasprotno pripoveduje, da sultana ni bilo isti dan v mošejo, in da so zdravniki obupali nad njim. Udje njegovi so neki popolnoma utrpili, da niti fermanov ne more sam podpisavati. Pri tem poslu drži ga za roko mlajši njegov sin ter vodi pero, da more postaviti svoje imé na vladne listine. — Beni Hasi-rod se je spuntal. V Tangeru je prebivalstvo v groznih skrbeh.

Izvirni dopisi.

Z Ježice, 19. oktobra. Kakor je bilo v „Slov.“ naznanjeno, praznovala se je pri nas minolo nedeljo 16. t. m. stoletnica ustanovitvenja župnije. Ko se je bila ta novica naznanila, težko so pričakovali župnjani zaželjenega dneva, kajti „Posavec“ veselí se cerkvene svečanosti in je ponosen na svojo olepšano cerkev. Akoravno je ves teden dež lil, kakor bi ga bil skozi reščeto vlival, vendar se je vsa priprava za olepšavo cerkve z veseljem izvršila. Mladeniči postavili so pred cerkvijo več večjih in manjših mlajev, na kterih so narodne zastave visoko v zraku vihrale, oznanovaje dan veselja; dekleta so pa, kakor pri vsaki svečanosti, znotraj cerkev s svežimi cvetlicami in venci mično ozaljšale.

Slovesno sv. mašo z obilno asistenco domačega gosp. župnika in sosednjih gospodov duhovnikov služili so mil. gosp. prošt dr. Ant. Jarc. Slavnostni govor prevzel je č. gosp. o. Jožef Bizovičar ter je premišljeno in obširno razlagal dolžnosti župljanov do cerkve in pojasnoval dobrote, ktere od nje prejemamo. H koncu govora slišali smo pa zgodovinske črtice ustanovitvenja župnije, kakor tudi obćeno pohvalo, da smo župnjani vrlo vneti za hišo Gospodovo, kar priča lepa znotranja cerkvena oprava.

Pokanje možnarjev in vbrano zvonjenje, kakor tudi domači pevski zbor, ki je pri tej priložnosti pokazal, da napreduje, so poveljevali zgodovinski dan.

Vam pa, mil. gospod prošt in sosednji gg. duhovniki, posebno pa Vam, č. gosp. župnik, lepa hvala, da ste nam preskrbeli tako veličastno slovesnost!

Ko bomo mi že zdavnej v hladni gomili počivali, bode se naša deca še vedno tega veličastnega dneva spominjala.

Od sv. Gregorja, 16. oktobra. Tacega pa še nisem doživel v svojem življenji, tako je dejal danes možiček, ki že 80 let biva na zemlji. Kaj neki mora biti? bote vprašali gospod vrednik. Sneg imamo in sicer ne malo. Padel je čez koleno visok. Ljudje govorijo: ko bi samo sneg padel, bi že potrpehli; pa sneg je veliko škode naredil. Št. Gregorska fara ima veliko sadnega drevja, da so kmetovalci pridelali v dobrih letih nekteri po 2000 litrov mošta, in še jim je sadja ostalo, da so ga tujcem prodajali. To sadno drevje je pokončano! Žalosten pogled na vrtove. Staro drevje je popolnoma uničeno, da samo štorovi molijo kvišku; mladim drevescem je sneg vrhove polomil, da imajo boljši kmetje po 300 do 400 gld. samo na vrtovih škode.

Kaj pa je z družimi jesenskimi pridelki? Do malega je še vse zunaj. Ropa in korenje sta pod snegom, tudi krompirja in koruze nekteri še niso spravili pod streho. Za te pridelke se ljudje jako bojé, da bi jih sneg in mraz ne uničil. Če bo jug, imamo upanje, da bomo spravili jesenske pridelke; ako burja pride, bo vse odnesla. Take in

enake pritožbe se pogostoma med ljudmi slišijo. Ubogi kmet je res usmiljenja vreden. Zadnji čas je, da bi se tudi na kmeta nekoliko oziralo, in se mu breme nekoliko olajšalo. Veliko se je o tem govorilo in pisalo, storilo pa malo.

Z Goriškega, 15. oktobra. (Najimennejši svetišči na Goriškem: burke društva „Pro patria“ v Gradiški 25. septembra t. l.; letina po goriškem Primorji; izseljevanje v Ameriko, pa vreme.) [Konec.] Vaš list ni menda še ničesa omenil o slovesnosti, ktero je napravilo politično društvo „Pro patria“ (reci: Italij) dne 25. septembra t. l. v laški Gradiški. Naj toraj „Slovenec“, ki donša rad vesti od vseh kotov Slovenije, zlasti še od rōba narodnostnih ali državnih mej, saj nekaj o tej slovesnosti svojim čitateljem pové, kar sem jaz še le nedavno od nekega tam doli bivajočega prijatelja zvedel, kateri je pa te lahonske burke le od daleč se vdeležil. — Ljudi je neki, ker je bila nedelja in lep solnčen dan, veliko skupaj privrelo iz vse avstrijske Furlanije, kakor tudi nekaj od onstran meje. Priprave so bile neki velikanske, tako, da so znesli pripravljavni stroški 1400 gld., kakor pravijo, in vendar je bilo čistega dohodka 600—800 gl. — Kako da so velocipedisti ali „kolevratari“, tudi „kolesarji“ tu imenovani, dirjali in se pihali za minljivo slavo in pohvalo, lahko si čitatelj sam predoči, ki je imel priliko ta najnovejši „šport“ v Gorici, v Trstu, v Ljubljani ali drugod gledati. Lepo je bilo pa tudi na daleko gledati tisti dve električni luči, pa le kedar je bil človek proč obrnjen; kajti proti njima gledati od blizo, se je preveč bliščalo. Le to naj še povem, da med drugimi telegrami laških patriotov (?) je društvo „Pro patria“ dobilo tudi originalen, zelo pomenljiv telegram iz slovenskega trga K., v katerem je bilo rečeno, kakor mi je pravil neki Lah sam, „da bi bilo boljše, ako bi bili za tisti denar rajše stradajočim Furlanom polente nakupili!“ Se vé, da je Goriški „Corriere“ modro o tem molčal, pa resnica je vendar-le! Konservativni Goriški katoliški list „L' Ecco“, je lepo ob vsej tej nepotrebnosti slovesnosti in potratih molčal, kar je gotovo znamenje, da omenjeno društvo, kakor mi je pravil neki „Eccovec“, (t. j. čitatelj „L' Ecce“), ne deluje v avstrijskem smislu in duhu, ampak je celó v tajni zvezi z irredentovskimi društvi onstran meje, kakor je dokazala „Soče“ 40., 41. in 42. številka t. l. v uvodnem članku z napisom: „Irredenta, oziroma: Priznana irredenta.“ Kdor ni slep in gluh, lahko vidi in sliši, kaj ona vsega ne počenja po našem lepem avstrijsko-slovenskem Primorji; najnovejši dokaz življenja irredente je bil pa pogreb Henrika Jurčiča, sina bivšega c. kr. gimnazijskega profesorja, ki je bil rojen v slovensko-kanalskem okraju. Ta je očitno delal propagando za Italijo, prej v Goriškem dvatedenskem listu „L' Isonzo“, kterege nasleduje sedanji „Corriere di Gorizia“ („Goriški brzotek“), po prestani poldrugoletni kazni v ječi pa je „avanciral“ za vrednika pri Tržaškem irredentovskem dnevniku „Indipendente“. Mnogi celó med dobrimi avstrijskimi Lahi se čudijo, kako da dopušča višja oblast takšen list, ki ima očitno težnjo, ter dela edino le na to, da bi se laški čevelj zakrpal s Trentinom, goriškim Primorjem in Istro, in če mogoče tje do Save, ali vsaj do Vrhnike, kakor je videti zaznamovano na zemljevidu „Italia unita ma non compiuta“ (t. j. „zedinjena pa ne še dovršena Italija!“)? — Pa upati je, da te laške utopije in neopravičene zahteve se jim ne bodo nikdar izpolnile, ker se hočemo temu vsi slovanski prebivalci, katerih nas je v veliki večini, vselej odločno zoperstaviti do skrajne meje, kakor smo že to javno pokazali ne le po svojih časnikih, ampak zahteval je to tudi narod na taborih. On se ne bode nikdar hotel prostovoljno ločiti od Avstrije, ampak hoče s svojimi prvaki vedno z Avstrijo stati ali pasti!

Da je imel prav oni, ki je telegrafoval iz K. omenjenemu društvu, naj bi kupilo rajše toliko polente stradajočemu furlanskemu ljudstvu, razvidi se iz silno slabe letine vsled hude suše, ki je bila malo da ne po vsej Furlaniji. Vina je bilo prav pičlo, prvega žita še nekaj, koruze skoraj nič. Ljudstvo je preubogo, ker so večidel koloni (gospodski kmetje) ter ne sejejo družega žita, kakor pšenice, ki pa je gospodarjeva, kateri pa mora plačati obilne davke, in pa koruze, ki je njih (t. j. kmetov), ako je kaj pridelajo. Razun koruze („blava“ v furlanščini imenovana) ni navada kaj družega staviti v zemljo, niti rope, niti zelja, ali ajde, razun

malo fižola ali k večjem tudi malo zelja („beržot“). Če zmanjka toraj koruze, zmanjka jim ob enem ves živež. Živine imajo primeroma tudi malo, ker travnikov imajo le malo, le za râl imajo vožno govejo živino, krav je pa tudi malo število, tako da jedó večidel le suho polento, in tudi s to bi bilo ubogo ljudstvo letos zadovoljno, ko bi je le dovolj imelo. Zato pa mislijo zopet na mnogobrojno izseljenje v Ameriko, ali kamor si bodi, med ostalimi bo pa zopet „pellagra“ (milanska roža!) razsajala, pa glad. Ali vkljub temu uboštvu je laška mladina zelo zapravljava, ker prerada napravlja vedno in vedno po vseh tamošnjih vaséh plese ob nedeljah in praznikih, ter onečastuje, oskrunjuje Gospodove dneve, kar jo zapeljuje le v zapravljalnost in nenravna dejanja, v čemur bi mogle ravno glasovite Gradiške ječe marsikaj povedati, ko bi smeli pogledati v zapisnike njenega vodstva. Posebno se pa „L' Ecco“ od 12. t. m., št. 82, v dveh dopisih (del Basso Friuli) o tem in radi hudobij, ki se navadno godé pri takšnih divjaških plesih, silno pritožuje. Skoraj vsaka večja občina ima svojo (navadno uniformirano) godbo in že zopet se snuje nova godba v neki neveliki občini, ktera bi bila potrebna vsega družega duhovnega dobrega, kakor pa piskanja, ki mladino le k plesu podžiga! — Naj pomaga proti temu zlu, kdor more in ima oblast za to!

Tudi po slovenskem (goriškem) Primorji je letos le pičla letina; vina je sicer povsod nekaj več od lanske slabe letine, in to prav dobrega, kakor ni bilo že od 1865. l. sém. Koruze je tudi prav malo, ker so jo marsikje zaradi suše že naprej poželi; ajde po Krasu je tudi malo, ker jo je suša zadržala, le po slovenskih gorah jo bode več, ker so imeli v vseh pridelkih boljše letino, kakor po ravninah. Tako bo šlo zopet veliko denarja iz dežele za živež razun onega, ki se potroša leto za letom za razno obleko iz vnanjih tovarn. Tako je naše Primorje skoraj v vseh pridelkih — razun malo vina in živine — pasivno; a prebivalstvo se vendar-le vedno množi, tako da v 20 letih se je namnožilo le v Goriški nadškofiji od 200.000 duš do letos na 223.000 duš, zemlje pa ni nič več, kakor jo je bilo pred leti! — Zdaj imamo po vsem Goriškem skoraj dan na dan mrzel dež, po Tolminskih gorah in na Čavnu in Měrzavcu (1496 metrov) pa je ta teden padal sneg!

Katoliško društvo rokodelskih pomočnikov v Rudolfovem.

Včeraj je minolo leto, kar so se vpisali prvi člani v tukajšnje društvo rokodelskih pomočnikov, ki se je osnovalo natančno po pravilih pokojnega blagega dobrotnika rokodelskega stanu, Adolfa Kolpinga, kojega življenje je tako mično podpisano v letošnjih „Drobtincah“.

Ker se je v „Slovenca“ že večkrat omenilo naše društvo, vstregel pač bom njegovim čitateljem, ako nekoliko opišem delovanje, uspeh i sedanji stan omenjenega društva.

Vsi, ki smo se lotili težavnega dela v družbo zbrati tukajšnje pomočnike, smo res nekako otožno gledali v bodočnost, kajti mnogim so se zdele zapreke nepremagljive, da tudi najboljši možje so nas plašili, češ, vse je zastoj, tukaj je ni pomoči. Toda zaupaje v Boga in glede na lepe vspehe, ki so se vkljub mnogim zaprekam vendar dosegli, nismo nikakor obupali, in upanje nas ni varalo. Precej na prvo vabilo jih je prišlo mnogo, in ko so se jim prebrala pravila, vpisalo se jih 29, koje število pa je še raslo v naslednjih dneh. Res je sicer, da so se nekateri nekako porogljivo posmehovali, toda občevanje z njimi, prijazni pouk, zlasti v petji i. t. d. jih je kmalu prepričalo, da duhoven ni tak „bav bav“, kakoršnega so jim slikali nekateri. Gospod načelnik jih je poučeval ob nedeljah in ponedeljkih, pa tudi druge dneve posebno v tem, kar se tiče društva; nekateri blagi gospodje pa so se drage volje ponudili, da so poučevali v petji, branji, pisanji, risanju, v geografiji in fiziki. Rokodelci so prihajali dovolj pridno, ob nedeljah h krščanskemu nauku in k petji jako pridno. V kratkem se je večina tako privadila društvenemu življenju, da je bilo gospodu načelniku mogoče 8. decembra dati 38 pomočnikom sprejemnice.

Zgodilo se je to zvečer v „Narodnem domu“ v pričo mnogoštevilnega občinstva. V petji in nekaterih deklamacijah so pokazali člani mladega društva, da

trud gospodov učiteljev ni bil zastoj: vse točke so bile sprejete s plošno pohvalo. Tombola, za koje so se dobili zastoj lepi dobitki, prinesla je čistega dohodka 22 gl. Da se bode društvo precej pokazalo tako čvrsto, ni pričakoval nihče. To je bilo pa tudi vzrok, da so mu jeli sedaj prihajati prav obilni darovi — to tem bolj, ker so se rokodelci tudi javno sedaj jeli jako razlikovati od prejšnjih. Vsak Novomeščan ti sedaj prizna, — sam sem slišal že iz nekterih ust — da je sedaj drugačno nego poprej, ko ni bilo društva. Po noči je mir, po dnevu ti delajo, ob nedeljah so čedno oblečeni.

Nekako samo ob sebi se je porodila med društveniki misel i želja, naj bi se preskrbela društvena zastava. Gospod načelnik se je nekako ustrašil in upiral, toda izpodbujen od višje strani, zlasti od mil. g. prošta se je vdal — in glejte v kratkem se je nabrala precejšna svota od dobrotnikov v mestu in drugod. Omislili smo si krasno zastavo, ki stane brez podob 224 gl. Podobi, Marijo brez madeža spčeto in sv. Jožefa pa nam je mojstersko naslikal g. Tome iz Šent Vida — zastoj! Bog mu povrni velikodušni dar.

Pred binkoštni nam je došla zastava od gospe Hofbauerjeve, pripeljali so nam jo blagi bratje Šentviški pomočniki. Blagoslovili so jo binkoštno nedeljo mil. g. prošt. Počastili so nas pri tej slavnosti razun že omenjene Šentviške družbe tudi Ljubljanska s svojim načelnikom preč. g. Gnjezdó. Bili so to za družbo res dnevi veselja; ali da ne bodem preobširen, ne smem jih dalje popisavati. Dosegli smo mnogo več, nego smo se nadejali, bodisi, kar se tiče občenega priznanja, bodi si, kar se tiče denarne podpore — zlasti je bilo to zvečer pri slavnostnej besedi v „Narodnem domu“, kjer je petje pod vodstvom vrlega g. patra Otokarja Aleša navzoče kar elektrizovalo, in tudi druge točke so se kaj dobro izvršile.

Na duševno izobražbo in na oliko sreca med tem društvu nikakor ni pozabilo. Poučevalo se je pridno in vdeleževalo se tudi verskih vaj. V postu smo imeli skupno sv. obhajilo, ob priliki sv. misijona so nosili vrli pomočniki radovoljno misijonski križ. Prvega maja, bila je ravno nedelja, varstvo sv. Jožefa, smo napravili izlet na Trško goro, kjer je imel g. načelnik za rokodelce primeren govor in péto sv. mašo. Vdeležili so se društveniki prav spodbudno procesije sv. Rešn. Telesa v mestu in Šmibelu.

Ljubljansko društvo je bilo tako srečno, da si je letos sozidalo po neumornem trudu svojega vrlega gospoda načelnika krasen dom. Dolžnost je nastala našemu društvu, da sosedu vrne prijateljski pohod o binkošti. Od nas v Ljubljano priti in sicer pri naših dohodkih — ni mala reč! Ali vendar premagale so se vse zapreke; došlo je v Ljubljano 26. sept. 18 članov našega društva. Reči smem, da so tudi pred Ljubljancani pokazali s svojim petjem, da si prizadevajo biti vrli člani katoliškega društva po Kolpingovem načelu. (Konec prih.)

Domače novice.

(V Rim) odpeljeta se jutri v spremstvu semeniškega podvodje čast. g. Žiga Bohinca bogoslovca Janez Koren in Franc Ušeničnik, da se ondi v ustavu, ustanovljenem po sv. Ignaciji leta 1552, temeliteje izobražita v modroslovji in teologiji. Bog blagoslovi pričetek, trud in izvršetek!

(Petindvajsetletnica čitalnice Ljubljanske.) Četrto stoletje je dolga veriga let onemu, ki se ima neprestano boriti za svoj obstanek. Malo je onih vrlih mož, ki so v svoji narodni zavesti in navdušenosti za sveto našo stvar krepko stopili na noge ter osnovali Slovincem svoj dom. Skromno je bilo v začetku število udov čitalničnih, požrtovalnosti je bilo treba velike, da se je vzdržalo to narodno podjetje, posvečeno izomiki, družbi in poštemu razveseljevanju. Zmirom bolj in bolj spoznalo je občinstvo koristi čitalnice, in sestrice za sestrico rodilo so se po vseh slovenskih pokrajinah, veselo narodno gibanje se je oživeló, naša čitalnica je bila matica, naša pravila mlajšim sesticam vodilo, in v malih letih imelo je malo da ne vsako mesto na Slovenskem svojo čitalnico. Koliko koristnega smo slišali v čitalnici, koliko krasnega petja, koliko iz sreca kipečih govorov, ne manj dramatičnih proizvodov se je vtelesilo po naših požrtovalnih diletantih

na domačem odru. Kolikor Vas je, dragi rojaki, da ste k temu pripomogli na kateri-koli način, veselja Vam more igrati srce videčim lep plod zrna, ki ste ga položili z umno roko v rodovitna tla. V nedeljo praznovala bo čitalnica petindvajsetletnico v svoji novi, krasni dvorani. Bog daj, da bi se tudi v bodoče procvitala na korist narodni probujenosti, ki se najbolje razvija v domačinskem društvenem življenju. Hvala prisrčna pa vsem onim, ki so pripomogli po svojih močeh, da imamo sedaj shajališče, na katero se smemo s ponosom ozirati.

(Vabilo) na občni zbor Brazlovške podružnice sv. Cirila dne 23. oktobra 1887, popoldne ob 4. uri v Letuši v gostilni na Bizjakovem. Dnevni red: 1. Volitev stalnega odbora in načelnikstva. 2. Poročilo blagajnika. 3. Upisanje novih družstvenikov in uplačevanje družstvenine. K obilni vdeležbi vabi zač. odbor.

(Tehniško društvo za Kranjsko) ima jutri zvečer ob 8. uri v hotelu „pri Maliči“ prvi svoj letošnji shod. Na dnevnem redu so društvene razmere.

(Iz deželnega šolskega sveta): Učitelj pri sv. Križi poleg Tržiča, g. Josip Ažman, dobil je stalno službo na Breznici; dosedanjí začasni učitelj v Mehovem, g. V. Zaverl, nameščen je stalno ravno tam; prestavljen je g. J. Jaklič s Smuke v Poljanice, g. T. Kalinger iz Vavtavi v Radovico, od tod pa je prišel na njegovo mesto gosp. Martin Judnič; četrto učiteljsko službo v Senožečah dobila je gđe. K. Perušek.

(Stritarjevih zbranih spisov) izide jutri 17. in 18. snopič, s kterima bo končan drugi zvezek.

(Konfiskovano meso.) Josipu Štruklju, klaveu drobnice, konfiskovali so v šolskem drevo-redu goveje meso, ker ga je sekal, ne da bi imel dotično pravico za goveje meso.

(Surovost.) Predvčerajšnjim vjel je konjašk hlapec psa, ki se mu je ustavljal, a hlapec ga je zavihtil in lopnil ob tla v pričo mnogih ljudi in celó na mestnem trgu, da se je pes takoj stegnil. Kaj so si morali naši kmetje misliti, videč toliko surovost?

(Zaupni možje Logškega okraja) imeli so 3. t. m. shod v Logateci. Vsled inicijative gosp. c. kr. okrajnega glavarja dr. Russa so sklenili prositi, naj bode na Notranjskem vsako leto pokrajinska razstava živinska, in sicer naj bi se razstavni kraji tako menjali, da pridejo polagoma vsi na vrsto.

(Plemenske bike beljanske pasme) so na javni dražbi 8. t. m. v Kranji kupili naslednji gg.: Janez Ahlin iz Cerkljan, baron Lazzarini iz Smlednika, Adolf Galle iz Šiške, Jakob Lazar iz Žirov, Aleš Pavlin iz Podbrezja, Aleš Mol iz Trboj, baron Apfaltrern iz Križa in Simon Jereb iz Brnčikov.

(Štiri bike muricedolske pasme) prodajala bode kmetijska družba v Litiji 31. t. m. dopoldne ob 10. uri na dvorišči Oblakove gostilne.

(Jezikosloven prispevek.) Gospod Š. navaja med raznimi narodnimi besedami Adlešičkega okraja na Belokranjskem tudi izraz: „izlatati se; ječmen se je izlatat“. Ta izraz tudi nam Gorenjcem Kranjskega in Kamniškega okraja ni neznan, le da ga rabimo v zvezi z drugo vrsto žita, s prosom namreč. O prosu pravimo, kedar se spusti bilka v tisti del, na katerem se dela zrno, „da gré v latovje (latujé“, ječmen ima pa pri nas klasovje kakor pšenica in rž. Poleg ječmena ima tudi oves za ta del bilke, oziroma za dotični njeni prostor poseben izraz: metulja ali metelja se. Substantivuma temu nisem nikjer zasledil. Kedar toča na jesen po polji pobije, kedar sta prosó in oves še zunaj, slišal sem kmeta-recenzenta vselej reči, da je toča prosu „latovje osmukala“, ovsu je pa več ali manj „zrnja izbila“. — Od glagola „odjužiti“ imamo pri nas samostavniki: „odjuga“ = „Thauwetter“. Na pustni dan prešine pa našega kmeta kolikor toliko tudi poezija, kedar mu cvrtja duh pod nos šine in tedaj se gospodinji na ognjišči croči sladko namuzne in jo vpraša: „če je že odjuga“, kar hoče parabolično reči, če se je ji že v ponvi mast stopila.

(Uboj.) Dne 15. t. m. odpustili so v Poličanah iz ondašnje Neuss-ove tovarne delavca Antona Novaka zaradi tatvine. Novak se je popoldne v tovarno vrnil, kjer je s štirivoglatim lesom svojega tovariša Franceta Koprivnika iz Oplotnice s tako silo dvakrat po glavi česnil, da ga je ubil. Koprivnik

je bil namreč Novaka zaradi tatvine ovadil in je moral ovadbo s svojim življenjem plačati. Novak je takoj zbežal, zvečer pa so ga že orožniki našli.

(V okrajni zastop v Celji) bode jutri volitev zastopnika za take, ki plačujejo največ davka. Dоследnji zastopnik, g. Julij Pogačnik je namreč to poletje umrl.

(Otroka umorila) je samska dninarica Neža Gmajnar dne 16. t. m. v Celji. Vrgla ga je namreč v zahod pri Zimijaku; dete je takoj umrlo, brezsrčno žensko je pa gosposka vzela.

(Všel je) iz zapora c. kr. okrajne sodnije v Šmariji kaznenec Anton Kušnar 10. t. m.

(Suega) je po Štajarskem povsod dosti, kjer je le količkaj višave. Gradec in okolica ga še nimata, pač pa so višji vrhovi po okolici pobeljeni.

(Iz Maribora, 18. okt.) Tako dolgo smo čakali s trgovtvo, da bi morali sedaj skoraj grozdje izpod snega vleči. Sedaj, ko nam je sneg vse vrhove okoli in okoli pobelil, nam pač drugega ne kaže, kakor požuriti se s trgovtvo, kar se dá, sicer nam utegne grozdje zmrzniti. Poslednja nedelja je našemu trsju mnogo škode napravila. Ponoči pridivjal je namreč hud vihar, ki je mnogo trt po tleh razmetal, da se je grozdja prav veliko osulo. Akoravno je bilo letošnje leto neznosno vroče, vendar mnogo grozdja ni še dozorelo, in to je bil še največ povod, da smo tako dolgo oprezovali. Posebno muškatovec je letos jako slabo dozorel.

(Lastovke) obletavale so v manjših četah v torek v Celovci poslopja blizo realke.

(Dunajsko-Tržaški nagličji), ki po dnevu vozijo, imeli bodo od 20. t. m. na celi progi od Dunaja do Trsta in nazaj tudi vozove III. reda za celo zimo.

Telegrami.

Pariz, 21. oktobra. Caffarella odpeljali so zvečer v Konciergežerijo (jetnišnico).

London, 21. oktobra. Blizo 3000 delavcev brez službe zbralo se je včeraj v Hydeparku ter sklenilo odposlati deputacijo k ministru notranjih zadev. Odposlance spremljali so skozi mesto, redarstvo pa jih je razkropilo. Trije delavci vpuščeni so bili v ministerstvo notranjih zadev. Lordmajor sklical je zaradi teh nadlog odbor, da se posvetuje o položaji.

Madrid, 20. oktobra. Brzjavi iz Tangera si nasprotujejo. Kakor poroča „Iberia“, preklicujejo zasobne vesti zboljšanje maročanskega sultana.

Atene, 20. oktobra. Kralj in kraljica prišla sta včeraj semkaj, kjer so ju sprejeli ministri, diplomatje in dostojanstveniki. Kamora bo v kratkem sklicana.

Umrli so:

19. oktobra. Marija Černe, hišnega posestnika žena, 41 let, Gradišče št. 15, pljučnica. — Jožef Vaidacher, prisiljenec, 24 let, Poljanski nasip št. 50, srčna hiba.

V bolnišnici:

15. oktobra. Neža Černe, kramarica, 56 let, Marasmus. — Katar Znidaršič, dninarica, 25 let, kron. katar. — Frane Dolene, usnarijar, 30 let, Morbus Brighii. — Marija Rot, gostija, 77 let, Marasmus.

17. oktobra. Marija Kipee, delavka, 43 let, Carcinoma ventriculi.

18. oktobra. Marija Prelogar, perica, 29 let, osepnice. — Frane Vencelj, učitelj, 72 let, ostarelost.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje	Veter	Vreme	Mokri-ne na 24 ur v mm
opazovanja	zrakomera v mm	toplomera po Celziju			
7. u. jut.	743.94	+ 1.3	sl. svzh.	megla	
20. 2. u. pop.	740.50	+ 11.3	sl. zap.	oblačno	0.00
9. u. zveč.	740.16	+ 6.2	sl. zap.	jasno	

Zjutraj megla in slana, čez dan jasno, zvečer oblačno. Srednja temperatura 6.2° C., za 4.6° pod normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

21. oktobra.

Papirna renta 5 % po 100 gl. (s 16 % davka)	82 gl. 30 kr.
Sreberna „ 5 % „ 100 „ (s 16 % davka)	82 „ 45 „
4 % avstr. zlata renta, davka prosta	111 „ 90 „
Papirna renta, davka prosta	96 „ 20 „
Akcije avstr.-ogerske banke	884 „ — „
Kreditne akcije	281 „ 40 „
London	125 „ 30 „
Srebro	— „ — „
Francoski napoleond.	9 „ 92 „
Cesarski cekini	5 „ 93 „
Nemške marke	61 „ 45 „

Odgovorni vrednik: Ignacij Žitnik.

Št. 12309.

(2)

Dijaška ustanova.

S pričetkom šolskega leta izpraznjeno je pri mestnem magistratu eno mesto cesar Fran Josipovih po mestni občini Ljubljanski ustanovljenih štipendij po 50 gold. na leto.

Pravico do teh štipendij, ktere podeljuje mestni odbor Ljubljanski, imajo ubožni, v Ljubljani pristojni ali ko bi taci ne bilo, sploh na Kranjskem rojeni, tukajšnja realko obiskujoči dijaki.

Prošnje s krstnim in ubožnim listom in s šolskima spričevaloma zadnjih dveh semestrov vložiti je

do 20. novembra letos

potom realkega ravnateljstva pri podpisanem magistratu.

Mestni magistrat Ljubljanski

15. dan oktobra 1887.

Št. 12531.

(2)

Dijaške ustanove.

S pričetkom tekočega šolskega leta izpraznjeni ste pri mestnem magistratu 4. in 8. mesto Jernej Sallocherjevih ustanov po 50 gl. na leto.

Pravico do teh ustanov, ktere podeljuje župan Ljubljanski, imajo dijaki Ljubljanskega gimnazija, ki so na Kranjskem rojeni, ubožni, lepega zadržanja in pa pridni.

Prošnje, kterim je priložiti krstni in ubožni list, potem spričevali zadnjih dveh semestrov vložiti naj se

do 20. novembra letos

potom gimnazijskega ravnateljstva pri podpisanem magistratu.

Mestni magistrat Ljubljanski

15. dan oktobra 1887.

Poslano.

Gospodu pl. Trnkóczyju!

Lekarju zraven rotovža v Ljubljani.

Naznanjam Vam sprejem 5 steklenic cveta za konje ali konjskega fluida.*) Ker se je ta od Vas narejen cvet za konje pri zunanjih boleznih pri mojih konjih tako izvrstno obnesel, zasluži da se po časopisih javno razglasi. Srčen pozdrav!

(46)

Anton Krašovic,

posestnik.

Vhrnika pri Starem trgu poleg Rakeka, 3. jan. 1886.

Za notranje bolezni pri konjih, goveji živini, prašičih in ovcah, priporoča se pa izkušeni Živinski prah (1 zavoj 50 kr., 5 zavojev 2 gl.) Mnogotere ozdravila pri rabi tega živinskega prahu, kakor njegove dobrodelne lastnosti pri različnih boleznih, pripravile so živinske zdravnike in živinorejce do tega, da ta prah za prvo in najvažnejšo zdravilo rabijo ter se priporoča, da ga vsak gospodar pri notranjih živinskih boleznih takoj rabi, sploh da se ta prah zmeraj pri hiši nahaja. Izvrstno se rabi ta živinoredilni prah, ako živina neče jesti, pri krvni molži, kakor tudi za izboljšanje mleka.

Prodaja in razpošilja ga z vsakdanjo pošto lekarna Trnkóczy, zraven rotovža v Ljubljani.

*) Konjski fluid 1 steklenica 1 gl. — 5 steklenic samo 4 gl.

Najboljši
papir za cigarete
je
LE HOUBLON
Francoski izdelek
CAVLEY-a & HENRY-a v Parizu.
Pred ponarejenim svarimo!

Ta papir priporočajo gg. dr. J. J. Pohl, dr. E. Ludwig, dr. E. Lippmann, profesorji kemije na Dunajski univerzi, jako toplo in to zaradi tega, ker je jako fin, popolnoma čist, in ker nima prav nobenih škodljivih snovi primešanih. (35)

FAC-SIMILE DES ÉTIQUETTES 17, rue Bréange, à PARIS

Izvožno marcno pivo

v steklenicah (40)

dobiva se v pivovarni Janeza Perlesa v Ljubljani

v zabojih po 50 steklenic, steklenice z $\frac{5}{10}$ L.

„ „ 50 „ „ „ $\frac{7}{10}$ L.